

Op een dag werd de drang om een boek te schrijven groter

dan de drang om een zelfmoordbrief te schrijven.

Aylin Ozturk

Op een dag werd de drang om een boek te schrijven groter

dan de drang om een zelfmoordbrief te schrijven.

Aylin Ozturk

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	7
Introductie.....	9
De basisschool.....	13
Aardappelen schillen.....	22
Tweelingbroer.....	30
Feestdagen.....	45
De broek van mijn moeder.....	53
Pesten.....	63
Weggelopen van huis.....	78
Noodkreet om hulp.....	96
OGH.....	105
Bij tante.....	122
Roerzicht.....	136
Relatie verbroken.....	154
Apeldoorn.....	163
GGNet.....	178
Nieuwe relatie.....	187
Gevallen van een roze wolk.....	201
Depressie.....	210
Zelfmoordpoging.....	220
Tweede zelfmoordpoging.....	237
Herstel.....	252
Leven op een rand.....	263
En nu?.....	272
Nawoord.....	276
Dankwoord.....	278
Hulplijn.....	280

Dit boek is speciaal opgedragen aan mijn maatje Mike Ter Halle, omdat ik je nooit zal en wil vergeten. Jij was mijn beste vriend, iemand waarmee ik kon lachen en praten. Jij bracht heel veel kleur in mijn leven. Het gemis is zwaar. Rust zacht, mijn maatje..

Voor alle lotgenoten, omdat ik hoop dat je je minder eenzaam voelt tijdens het lezen en het verwerken van je traumatische gebeurtenissen.

Voor alle hulpverleners, omdat er vaak niet snel genoeg signalen worden opgepikt. Ik hoop dat dit boek hierbij helpt.

Voor iedereen die op welke manier dan ook te maken heeft gehad met een depressie.

Voorwoord

H_i

Om te beginnen, wat onwerkelijk en fantastisch dat je mijn boek nu in handen hebt. Ook al is het inmiddels mijn tweede boek, toch moet ik er nog steeds aan wennen dat men dit ook daadwerkelijk leest. Een van mijn dromen in mijn jeugd was om mijn leven uiteindelijk op papier te zetten en die is nu werkelijkheid geworden. Enerzijds voel ik mij trots, anderzijds heb ik mij nog nooit zo bloot gevoeld, want nog nooit eerder ben ik zo open geweest over de dingen die ik heb meegemaakt in mijn leven. In dit boek deel ik al mijn persoonlijke verhalen: mijn onveilige jeugd, de extreme mishandelingen thuis, depressies, relaties en mijn zelfmoordpoging(en).

Veelal zullen mensen me kennen door mijn deelname en verhaal in het televisieprogramma ‘geld maakt gelukkig’, én door mijn eerste boek die ik afgelopen jaar heb uitgebracht. Voor wie mij nog niet kent: ik ben Aylin en zoals je leest heb ik veel meegeemaakt. Ondanks dat het verhaal misschien voor sommige ongehooflijk gaat lijken, berust het verhaal op waargebeurde feiten. Wat ik wel duidelijk wil maken, is dat dit boek **niet** bedoeld is om mijn familie zwart te maken. Hierdoor zijn alle namen van personages die voorkomen in dit boek veranderd.

Mijn doel is troost en steun bieden aan alle lotgenoten die ook zwaar letsel hebben overgehouden aan de vervelende gebeurtenissen in hun leven en hierdoor soms met een depressie in aanraking zijn gekomen of met falende hulpverleners en Jeugdzorg. In deze heftige periodes van mijn leven heb ik namelijk gemerkt dat signalen niet snel worden opgepikt en er veel onbegrip heerst tegenover een depressie en dergelijke.

Ik moet wel eerlijk toegeven dat het schrijven van een autobiografie boek nog moeilijker was dan ik had gedacht. Het was alsof ik in een huis vol met dozen stond, waarin elke doos iets ernstiger bevatte dan de vorige. Ik wilde ze niet openmaken, want wat als er nog meer slechte herinneringen in zaten? Mijn grootste angst was om deze dozen open te maken. Dozen waarvan ik het bestaan niet eens meer vanaf wist. Steeds meer vreselijke dingen die op me zouden afkomen. Het was enorm moeilijk om de gebeurtenissen in mijn hoofd af te spelen en ook de goede dingen te bedenken die ik heb meegemaakt. Die zijn er niet veel, maar alleen al door te vertellen hoe ‘normaal’ ik als kind was, kan ik duidelijk maken hoe diep zij mij hebben gekwetst. Daarom weerhield dit mij er niet van om het boek af te maken, want al is er maar één persoon die zich in mijn verhaal herkent en zich niet alleen voelt, dan heb ik mijn doel bereikt.

Ik wens iedereen veel sterkte en troost. **Tot slot een waarschuwing: dit boek kan tijdens het lezen schokkende beelden oproepen en als heftig worden ervaren.**

Introductie

‘Wanneer een kind wordt mishandeld, stoppen ze niet met het houden van hun ouders, maar van hun zelf’.

Mijn leven werd gestolen vanaf het moment dat ik ter wereld kwam. De bevalling van een tweeling was zwaar geweest voor mijn moeder. Een kind was niet gewenst, laat staan een tweeling. Mijn moeder had een moeilijke bevalling, doordat ze moest bevallen van een tweeling. Eerst kwam mijn broer ter wereld en daarna ik. Mijn zus was pas een jaar oud. Mijn vader werkte in drie ploegendienst waardoor hij weinig thuis was. Hierdoor werd het heel zwaar voor mijn moeder om voor drie kinderen te zorgen. Was dat de reden dat je mij niet wilde en me zo behandelde mama? Je sloot me op, sloeg me, schold me uit en schopte me, dag in en dag uit. Een moeder die me negen maanden heeft gedragen - een moeder die me veilig zou moeten laten voelen. Ik begrijp niet waarom je nooit van me hebt gehouden en waarschijnlijk zal ik het ook nooit begrijpen noch een antwoord erop krijgen. Moeder, mama, anne, hoe je het ook mag noemen: Jij bent het niet en zult het ook nooit worden voor mij.

De eerste herinneringen van mijn kindertijd dateren naar toen ik ongeveer een jaar of vier was. Mijn moeder had voor het eerst een boterham met pindakaas voor mij klaargezet. Daarvoor kreeg ik vrijwel altijd een broodje zoete jam. Nieuwsgierig nam ik een hap van de boterham. De pindakaas had een zoute smaak. Deze smaak was ik helemaal niet gewend. Ik werd er misselijk van en moest huilen. Hoewel dat een normale reactie is voor een kind van die leeftijd, maakte het mijn moeder giftig. Ze griste boos naar het gele doosje die naast mij op de stoel lag. Daar zaten al haar naalden en spelden in. In haar vrije tijd naaide ze namelijk haar eigen kleding. Met grote ogen keek ik naar mijn moeder. Uit het doosje pakte ze een naald. Ze keek me vreemd aan - net als een hyena die klaar was om zijn prooi van kant te

maken. Ruw pakte ze mijn hand vast en prikte vervolgens met volle kracht de naald in mijn huid. Het ging zo snel achter elkaar dat ik de tel niet eens kon bijhouden. Het enige wat ik voelde was de ontzettende pijn. Ik krijste alles bij elkaar. Vanuit mijn ooghoeken zag ik mijn moeder met haar doordringende ogen naar mij kijken. Ze leek wel doorgedraaid en was niet te stoppen. Hoe harder ik het uit krijste, hoe harder ze in mijn hand prikte. Uiteindelijk liet ze mijn hand los.

‘Ik mag hopen dat je geleerd hebt om niet over eten te klagen,’ zei ze tenslotte. Ik wierp een blik naar mijn hand, die bebloed was. Ik keek mijn moeder verwachtingsvol aan en hoopte op een aai over mijn bol, maar in plaats daarvan wees ze naar mijn bord dat voor mij op tafel stond. Ik begreep daaruit dat ik de boterham met pindakaas alsnog moest opeten. Ik gehoorzaamde haar. Als ik terugkijk naar deze gebeurtenis wil ik dat kleine meisje redden. Dat kleine, onschuldige kind. Ik wil haar vertellen dat wat ze ook doet, ze goed genoeg is. De wereld van mijn vroege kinderjaren, die veilig en vertrouwd hoorde te voelen, begon al snel kleine scheurtjes te vertonen.

Toen ik op 22 mei 1995 samen met mijn tweelingbroer ter wereld kwam, was mijn moeder 25 en had een dochter van anderhalf. Mijn moeder vond de bevalling van een tweeling zwaar. Ze had liever abortus gepleegd. Dat verweet ze mij al op vroege leeftijd. Met andere woorden: mijn tweelingbroer en ik waren niet echt welkom in het gezin.

Voor mijn vader was het leven in Nederland wennen, want hij was geboren en getogen in Turkije. Mijn moeder integendeel, woonde al sinds haar 4^e in Nederland. Mijn opa, de vader van mijn moeder, had namelijk werk gevonden in Venlo. Hij zag dit destijds als een kans om te emigreren. Mijn ouders waren ten tijde van mijn geboorte al acht jaar bij elkaar. Ze hadden elkaar leren kennen in Turkije - waar mijn moeder elk jaar op vakantie ging met haar ouders. Mijn ouders kwamen uit dezelfde streek in Turkije. Een klein dorpje in Turkije waar iedereen elkaar

kende. Mijn moeder viel voor de charmes van mijn vader. Niet veel later betraden ze het huwelijk en haalde mijn moeder, mijn vader naar Venlo, in Nederland.

Venlo is een kleine stad in noord Limburg met ongeveer 100.536 inwoners. Samen met de stadsdelen Blerick en Tegelen vormt Venlo een stedelijk gebied in de gemeente. Het grenst direct aan de Duitse districten Kleef en Viersen. Verder bestaat het uit een historisch centrum, alhoewel tijdens de tweede wereldoorlog er veel schade is aangericht. Er wordt ook een stadsdialekt gesproken, aldus Venloos waar ik vroeger zeer zeker een hekel aan had. Ik vond het een verschrikkelijk dialect, maar het hoorde er nou eenmaal bij. Het enige wat ik echt leuk vond aan Venlo, was Carnaval. Dat werd een keer per jaar gevierd. In mijn kinderjaren beleefde ik hier veel plezier aan.

Mijn moeder was niet het soort type wat je als moeder kon wensen. Ze kon scherp uit de bocht komen en was zeer onvoorspelbaar. Uit het niets, zonder aanleiding, kon ze tegen mij uitvallen en vervolgens extreem mishandelen. Er was niet veel nodig om haar kwaad te krijgen: een kopje dat ik liet vallen, niet goed schoonmaken, of net op het verkeerde moment met mijn ogen knipperen. Alhoewel ze qua uitstraling er zacht uitzag, met haar krullende zwarte haren en glinsterende bruine ogen, bleek niets minder waar. Voor de buitenwereld was ze een zachtaardige vrouw die iedereen lief had, maar voor mij was ze een monster. Haar karakter was dominant van aard. Hierdoor kon ze heel erg koppig zijn. Als zij iets wilde, moest het gebeuren, hoe dan ook. Gebeurde dit niet, dan reageerde ze met haar ijzeren vuist. Mijn vader was wat zachter van aard. Hij was een forsgebouwde man, met zware gefronste wenkbrauwen en een streng gelaat. Ook mijn vader kon onvoorspelbaar reageren doordat hij losse handjes had. Toch voelde ik mij veel geliefder bij mijn vader, omdat hij ook soms zijn zachte kant aan mij liet zien. Niet dat ik het vaak had gezien, maar wel vaker dan mijn moeder.

Toen hij met mijn moeder trouwde, vond hij werk in Krefeld. Een dorpje in Duitsland. Hij mocht aan het werk als glazenmaker in een fabriek. Een paar later groeide hij uit tot chef na zijn succesvolle prestaties. Doordat hij in ploegendienst werkte zagen we hem niet vaak.

In die tijd was mijn oma, de moeder van mijn moeder, het middelpunt van mijn bestaan. Ze woonde samen met mijn opa maar een paar minuten van ons vandaan. Ondanks die paar minuten was het voor mij een andere wereld, een paradijs. Ze was mijn rots in de branding. Desondanks we nooit hadden gesproken over de situatie thuis, merkte ik dat ze het wist. Dat zag ik wanneer ik in haar zachtaardig ogen keek. Mijn oma was helaas lichamelijk en financieel afhankelijk van mijn moeder, omdat ze slecht ter been was. Ook omdat zij en mijn opa niet goed Nederlands spraken. Ik nam mijn oma het daarom niet kwalijk dat ze er niks van zei, want mijn moeder had altijd wel haar woordje klaar staan. Ik was tenslotte niet mijn oma's kind, maar van hun. Wanneer een ander een mening gaf over haar manier van opvoeden, kon mijn moeder extreem agressief reageren. Ze kon je slechts met één blik tot zwijgen brengen. Geen enkel persoon mocht zich met de opvoeding bemoeien. Hoe durfden ze? Zij wist altijd alles het beste, aldus mijn moeder. Al sloeg ze haar kinderen, zij was moeder, dus was het geoorloofd volgens haar. Niemand durfde tegen haar in te gaan. Helaas is mijn jeugd hierdoor gestolen - door mijn ouders die me mentaal en fysiek hebben mishandeld. Tot op de dag van vandaag ben ik hierdoor getraumatiseerd. Terwijl ik dit boek schrijf, laten de sporen het nog steeds na.

De basisschool

‘Kinder mishandeling is levenslang’.

Voor zover ik heb gehoord van anderen en mezelf kan herinneren, was ik altijd al een stil, verlegen meisje. Ik was er wel, maar ook weer niet. Dat had ook gevolgen tijdens mijn jaren op de basisschool. Mijn school was maar een paar blokken verwijderd van ons huis en had twee verdiepingen. Binnen waren hoge gangen met grote ramen. Ook de klaslokalen hadden grote ramen, het zonlicht stroomde erdoor naar binnen. Het luidde typisch naar de welbekende zin: klein maar fijn. De vrolijke kleurtjes aan de buitenkant van de muren, zorgden voor een warme uitstraling. Het was een etnisch gemengde school met kinderen van verschillende culturele achtergronden, waar geen onderscheid werd gemaakt tussen verschillende afkomsten. Ik was een jaar of zes. Op die leeftijd hoor je te spelen met je klasgenoten, maar dat was bij mij niet het geval. Ik maakte zelden oogcontact met anderen, omdat ik het lastig vond om iemand aan te kijken. Naast het moeizame oogcontact, was ik ook niet erg spraakzaam. Van huis uit kreeg ik al vroeg mee dat onbekenden niet te vertrouwen waren. De enige die je kon vertrouwen was je familie. Dit concludeerde mijn moeder door de negatieve ervaringen die ze in het verleden had meegemaakt.

‘Wat thuis gebeurt, blijft thuis,’ hoor ik mijn moeder nog kijken. Vriendjes en vriendinnetjes had ik niet. Van mijn moeder mocht ik toch nooit met andere klasgenootjes optrekken buiten schooltijd om. Wellicht was dit te verklaren door het feit dat ze bang was. Ze wilde natuurlijk niet dat ik de problemen die zich thuis afspeelden, uit de doeken zou doen. Daardoor had ik weinig vrienden in de klas waarmee ik optrok. Jaloers keek ik dan naar de andere kinderen die wel met elkaar mochten afspreken. Ook stak het me als kinderen samen met elkaar zaten te schateren, terwijl ze ondertussen met diverse poppen speelden. Ik daarentegen, speelde meestal alleen. Wanneer de ouders van mijn

klasgenoten werden opgehaald, keek ik met grote ogen toe hoe liefdevol ze omgingen met hun kinderen. Terwijl er werd gevraagd hoe het op school was gegaan, kregen ze een openhartige knuffel van hun ouders. Mijn moeder was het tegenovergestelde. Zij trok mij zo snel mogelijk naar de auto zonder ook maar een woord te spreken. Mijn moeder vroeg zelden hoe het op school was gegaan. Aan de ene kant vond ik het jammer dat ze geen belangstelling had voor school. Daardoor voelde ik me heel erg eenzaam. Aan de andere kant luchtte dat mij ook op. Als ik wel eens moest vertellen hoe het op school was gegaan, pikte ze daar alleen de dingen uit die ik volgens haar niet goed had gedaan. Vervolgens maakte ze me uit voor een mislukking en kreeg ik te horen dat ik niks waard was.

‘Kijk hoe goed je klasgenoten ontwikkeld zijn,’ gaf ze dan als voorbeeld. Het kostte mij enorm veel energie om mijn moeder tevreden te stellen.

In groep twee vertelde mijn mentor aan mijn moeder dat ik vermoedelijk een achterstand had. Volgens mijn mentor was ik traag lerend, had ik moeite om me aan te passen en had ik vaste rituelen die ik maar niet kon loslaten. Bijvoorbeeld wanneer ik mijn jas moest ophangen aan de kapstok, zorgde ik ervoor dat het altijd op de linker kapstok werd opgehangen. Dit moest dagelijks van mezelf. Wanneer dat door bepaalde omstandigheden niet mogelijk was, begon ik te tieren en met mijn voeten op de grond te stampen. Dat had ik ook met speelgoed, die ik precies weer netjes teruglegde op dezelfde plek, nadat ik was uitgespeeld. Ik werd boos op mijn klasgenoten wanneer zij dit niet deden. Achteraf snap ik waar dit gedrag vandaan komt. Het was aangeleerd gedrag van mijn moeder. Thuis moest alles perfectionistisch uitgevoerd worden. De jas moest op dezelfde plek gehangen worden, er mochten geen haren te zien zijn op de vloeren van mijn kamer, en mijn dekbed moest gladgestreken zijn. Er mochten geen kreukels zichtbaar zijn. Het moest zo glad zijn als een dolfijnen huidje. Ik streek het dekbed daarom elke ochtend met mijn handen recht. Minimaal tien keer op een dag

controleerde ik of het echt zo glad was zoals mijn moeder het van mij eiste. Het kwam wel eens voor dat dit niet het geval was. Dan gaf ze mij een klap op mijn achterhoofd, net zolang totdat het in haar ogen wel goed was. Hierdoor heb ik zelfs nu nog last van dat perfectionistisch gedrag. Ik begin mijn ochtenden met stofzuigen, nadat ik mijn bed kreukel vrij heb gemaakt. Als ik een vreemde vlek zie op de vloer, dan dweil ik net zo lang tot dat het weg is. Haartjes mogen niet zichtbaar zijn. Dat is natuurlijk moeilijk als je een kat hebt. Ook mijn spullen moeten op een vaste plek blijven zitten, zonder dat het verschoven mag worden. Wanneer dit wel gebeurt, raak ik enorm geïrriteerd en zet ik het zo snel mogelijk recht.

Bijvoorbeeld toen mijn vriendin met haar kinderen het afgelopen jaar op bezoek kwam, was ik erg prikkelbaar. Haar kinderen holden door de gangen heen en weer. Hierdoor verschoof telkens mijn witte, donzige deurmat. Ik voelde een lichte paniek en stond steeds opnieuw op om de mat weer goed te leggen, ook al was dit midden in een gesprek met mijn vriendin. Ze keek mij verbaasd aan, alsof ik op mijn achterhoofd was gevallen, maar van mijn moeder had ik nou eenmaal geleerd dat alles perfect moest zijn. Na jaren zit het blijkbaar nog steeds in mijn systeem. Mijn moeder was er destijds in eerste instantie op tegen dat ik door een psycholoog zou worden onderzocht. Hoogstwaarschijnlijk speelde schaamte ook een rol. Voor haar was het een faal momentje, omdat haar dochter dus niet zo 'perfect' was voor de buitenwereld. Haar kinderen moesten overal de beste in zijn. Hierdoor wilde ze niet meewerken aan een onderzoek. Doordat mijn mentor bleef aandringen, gingen we uiteindelijk toch samen voor een onderzoek naar de psycholoog. De psycholoog die mij had onderzocht, kwam ook tot dezelfde conclusie, namelijk dat ik een achterstand had en moeite had met bepaalde vaardigheden. Hij gaf als advies aan mijn moeder om mij voor speciaal onderwijs in te schrijven. Mijn moeder stak haar neus in de lucht alsof het haar koud liet wat de meneer haar zojuist had verteld. Ze was hier fel op tegen, want ze wilde het

liefst al haar kinderen op dezelfde school houden. Volgens haar waren haar kinderen slim genoeg en mankeerden ze niks.

‘Waar bemoeit die klootzak zich mee,’ hapte ze meteen. Ze volgde zijn advies niet op. Als gevolg bleef ik in groep twee zitten. Mijn moeder was geërgerd toen ze dit hoorde. Ze taterde maar door wat voor een mislukking ze op de wereld had gebracht.

‘Had ik maar abortus gepleegd,’ zei ze grimmig. Met ingehouden adem luisterde ik ernaar, net zo lang tot ze klaar was. Ik hoopte dat ze daarna zou zeggen dat ze het niet zo bedoelde, maar mijn moeder was op zulke momenten bloedserieus. Op school merkten ze ook op dat het niet goed met mij ging. De leraren kregen vermoedens dat er thuis mogelijk iets speelde. Vooral mijn mentor had deze signalen goed in de gaten.

Op een bijzonder mooie dag, in de lente, liepen we met de klas naar de gymzaal die op een paar minuten loopafstand was van de school. We liepen twee aan twee in de rij. Het meisje waarmee ik liep, sloot zich aan bij het groepje dat voor ons liep. Hierdoor liep ik alleen achter in de rij. Muisstil, met mijn hoofd naar beneden, volgde ik hen. Bedroefd luisterde ik naar mijn klasgenoten die vrolijk met elkaar praatten. Uit de verte hoorde ik een bekende stem mij roepen. Ik draaide me om en zag tot mijn schrik mijn moeder - die kwaad mijn kant kwam oplopen. ‘Waarom loop je nou weer alleen, dom kind,’ zei ze.

‘Je moet met de rest van je klasgenoten meelopen. Of wil je soms dat de leraren gaan denken dat er iets aan de hand is thuis?’ Ik begon zachtjes, bijna onhoorbaar te huilen en beet in mijn lip. Ik wendde mijn blik af in de hoop dat mijn moeder niks had gezien.

‘Stom kind, ga je nu ook al huilen? Schande dat je bent.’

Met de mouw van mijn jas veegde ik snel mijn tranen weg.

‘Waag het niet om iets te laten merken aan de anderen! Veeg snel je tranen weg,’ bromde ze. Ik draaide me om en liep snel naar de rest van mijn klasgenoten die al tien stappen verder

waren. Even later keek ik achterom of mijn moeder al was vertrokken. Tot mijn opluchting stapte ze terug in haar auto.

Toen juf Jose merkte dat ik aan het huilen was, kwam ze naar me toe. Ze keek me bezorgd aan en legde haar hand op mijn schouder. Ik sloeg mijn blik neer. ‘Nee,’ dacht ik, ‘Alsjeblieft niet.’ Ik hoopte dat ze niets had opgemerkt van het gesprek met mijn moeder.

‘Is alles oké meisje? Ik maak me een beetje zorgen om je.’ Ik voelde een verkrampde glimlach opkomen, want ik wist dat ik niets verkeerd over mijn moeder mocht zeggen. Ik knikte snel met mijn hoofd in de hoop dat ze niet zou doorvragen.

‘Na de les wil ik je even onder vier ogen spreken.’ Haar stem klonk ernstig. Ik kromp in elkaar. Wat zou mijn moeder denken als ze dit had gezien? Misschien zat ze wel ergens stiekem te kijken, wat betekende dat thuis de bom los zou barsten. Tijdens de gymles kon ik mij niet concentreren, omdat ik in mijn hoofd alleen maar bezig was met het gesprek dat met juf Jose komen ging. Alhoewel ik bang was voor mijn moeder, twijfelde ik ook of ik het aan de juf moest vertellen wat er thuis speelde.

Na de les nam ze mij apart. Ze stimuleerde mij om te vertellen wat er scheelde. Uiteindelijk heb ik het verteld.

‘Mijn ouders zijn niet lief voor me. Ik word dagelijks hard geslagen,’ vertelde ik snikkend aan de juf. Ze keek geschokt en fronste met haar wenkbrauwen.

‘Wat vreselijk voor je. Ik ga mijn best voor je doen om je zo goed mogelijk te helpen,’ zei de juf tot slot. Ze gaf me een stevige knuffel. Na schooltijd nam ze contact op met mijn moeder. De juf vroeg aan mijn moeder of het thuis wel allemaal goed ging. Natuurlijk had mijn moeder al haar antwoord klaarliggen. Volgens haar was er niks aan de hand. Ik was gewoon een gevoelig kind die om de minst geringe redenen kon huilen en het groter kon maken dan het was. Nadat ze mijn juf had overtuigd, hing ze op. Zoals ik al had voorspeld was moeder ontzettend kwaad op mij over het feit dat ik had geklaagd over de

thuisituatie. Ze voelde zich verraden. Volgens haar voedde iedereen zo zijn kinderen op, maar die klaagden er niet over. 'Jij gaat nog voor grote problemen zorgen binnen het gezin. Moge God je straffen,' brulde ze.

In groep zes ging het met mijn tweelingbroer op school niet zo goed. Het nam voor hem een onaangename wending. Mijn broer werd extreem opstandig. Hierdoor had hij diverse keren ruzie gemaakt met de leraren. De leraren maakten zich zorgen over deze situatie. Dit vond mijn moeder niet prettig. Het zat haar niet lekker dat de leraren zich hierover zorgen maakten. Ze liet er geen gras over groeien en schreef ons in op een andere school. Mijn zus ging inmiddels al naar de middelbare school. Op mijn nieuwe school mocht ik absoluut niet mijn mond voorbijpraten. Het was een nieuwe start die ik niet mocht verpesten. De eerste periode op mijn nieuwe school verliep goed. Zo goed, dat ik zelfs een vriendin had gemaakt. Op sommige dagen gaf mijn moeder mij niets mee voor de lunchpauzes op school. Mijn vriendin zag dit en gaf mij een appel. Ook had ze een keer kosbrood meegenomen waar ik van mocht proeven. Het had een zacht en tegelijkertijd ook een zoetige smaak. Met volle teugen genoot ik ervan. Thuis kreeg ik nooit lekkernijen, dus ik was dan ook blij dat mijn vriendin mij deze extra's gaf. School vond ik leuker als thuis, omdat ik daar mezelf kon zijn. Als ik iets verkeerd deed werd ik niet geslagen door mijn leraren. Het was een soort ontsnapping van thuis. Als het zou kunnen, dan had ik dag en nacht op school willen zijn. Ook vond ik het leuk om te leren. Vooral de tafeltjes van rekenen vond ik geweldig. Ik baalde dan ook enorm op de woensdagen, omdat we dan maar een halve schooldag les hadden. Terwijl de andere kinderen vrolijk waren dat eindelijk de schooldag om was, zat ik te jammeren vanbinnen. Dat betekende namelijk nog harder vervelen, want ik mocht nog steeds niet met mijn klasgenoten afspreken. Ook op deze school werd ik na een paar maanden het buitenbeentje van de klas. Mijn vriendinnetje had nieuwe vrienden

gevonden. Hierdoor werd ik buitengesloten en gepest. Ze vonden me een rare vogel en noemden mij een vieze Turk. Mijn kleding beviel ze ook niet. Ik hoorde ze stiekem fluisteren wanneer ik van mijn moeder weer iets aparts moest gaan dragen. Het gepest en de thuissituatie maakten van mij een klein, bang en onzeker meisje. Ik durfde niet op mijn klasgenoten in te gaan, omdat ik bang was dat ze me ook zouden slaan, net als mijn ouders. Elke keer wanneer ze me pestten hield ik mijn mond dicht en kromp in elkaar. Mijn alledaagse leven was zo vervuld met minachting dat mijn gevoel voor eigenwaarde met de dag afbrokkelde. De veilige plek waar ik zo graag kwam, veranderde langzaam in een pijnlijke periode.

De enige vriendin die ik in die periode nog had, was de dochter van mijn moeders vriendin. Ik leerde haar kennen bij mij thuis. Mijn moeder was goed bevriend met Semar's moeder. Wekelijks spraken ze af. De ene keer was het bij ons thuis, de andere keren spraken ze bij de moeder van Semar af. In het begin was mijn moeder er streng op tegen dat Semar en ik op onze kamers speelden. Waarschijnlijk was ze bang dat ik iets eruit zou floepen. Later toen de moeder van Semar ermee ging bemoeien en verontwaardigend zei: 'Ach laat die kinderen met elkaar spelen,' keurde mijn moeder het goed. Dit vond ik heerlijk, want ik had eindelijk een vriendin waarmee ik kon spelen én kon kletsen. Ook hoefde ik mij op zulke momenten niet te vervelen. Tijdens haar bezoeken speelden we monopoly terwijl we ondertussen babbelden over typische meiden dingen.

Op een dag kwam Semar weer spelen bij ons thuis. De moeder van Semar merkte op dat mijn moeder vreemd tegen mij deed. Het was hun niet ontgaan dat ze mij afblafte in hun bijzijn. Hierop vroeg Semar toen we naar mijn kamer liepen, of mijn moeder wel goed voor mij was. We ploften allebei neer op mijn bed. Mijn ogen stroomden vol. Zachtjes begon ik te snikken. Ik voelde dat Semar een arm over mijn schouder sloeg. Ze drong me aan om te vertellen wat er aan de hand was. Ik wilde het haar

enkel vertellen als ze zou beloven dat ze het niet zou doorvertellen. Ze overtuigde mij dat het tussen ons tweetjes zou blijven. Hierdoor dacht ik dat het geen kwaad kon.

‘Mijn moeder geeft me soms geen eten. Ze slaat me bijna dagelijks,’ snikte ik. ‘Het wordt met de dag erger.’ Semar keek mij met grote ogen aan. Even viel er een stilte. Ik veegde mijn tranen weg.

‘Wat erg voor je! Ik kan het haast niet geloven. Hoe kan een moeder dit haar eigen kind aandoen? Mijn moeder heeft nog nooit zoiets bij mij gedaan hoor Aylin, dit is niet normaal,’ zei ze en voegde er achteraan: ‘Weet je, Aylin, als zij overlijdt, dan moet ze nog altijd een verantwoording geven aan God. Jij komt dan in de hemel terecht. Daar gaat God je alles geven waar je naar verlangt. Wil je snoep? Dan geeft hij je dat. Wil je televisie kijken? Dan mag dat. Maak je geen zorgen, God is groot. Heb geduld.’ Ik begreep het niet, want als God echt zo rechtvaardig was, waarom strafte hij mijn ouders nu al niet? Zou God toekijken? Zou hij het leuk vinden? Ik wilde geloven dat wat Semar mij vertelde zou uitkomen, maar had daar mijn twijfels over. Het klonk zo ver weg. Geduld verloor ik elke dag een beetje meer. Fysiek en emotioneel was ik volledig uitgeput. Wel voelde ik een opluchting nadat ik het aan Semar had verteld.

Enkele dagen later kwam mijn moeder toch achter het gesprekje met Semar. Uit wanhoop had Semar het tegen haar moeder verteld, omdat ze zich zorgen maakte. Hierop nam haar moeder contact op met mijn moeder om verhaal te halen. Net zoals bij Juf Jose, wist mijn moeder haar ook te overtuigen dat er niks mankeerde. Haar leugens waren altijd aannemelijk.

‘Ze zuigt het gewoon uit haar duim. Gestoord kind is het,’ maakte ze haar moeder wijs. Helaas mocht ik na die dag nooit meer met Semar spelen. Haar moeder kwam nog wel eens met Semar langs op bezoek bij mijn moeder, maar dan moest ik stilletjes op mijn kamer blijven zitten. Semar bleef beneden. Ik was mijn beste vriendinnetje kwijtgeraakt. Zelfs dat had mijn moeder van mij afgenomen alsof het allemaal niet erger kon.

Soms snap ik niet dat zelfs niet één persoon iets ziet aan mij. Iets anders, misschien de pijn in mijn ogen, misschien de blauwe plekken op mijn huid, misschien de gloeiende rode wangen, misschien de situatie thuis. Of misschien wordt het wel gezien maar wil niemand zich er mee bemoeien. Net zoals mijn Juf en de moeder van Semar. Kon iemand mij maar redden uit deze hel, maar ik ben onzichtbaar voor anderen mensen. Ze zien mij niet. Ze zien alleen mijn Turkse afkomst, mijn huidskleur en de rare kleding die ik draag. Verder dan dat kijken mensen niet. Het ergste vind ik gym, omdat ik dan mijn blauwe plekken moet verbergen. Daarom zorg ik er altijd voor dat ik mij als laatste omkleed, wanneer mijn klasgenoten en de leraar al in de gymzaal zijn. Ik moet er niet aan denken dat mijn klasgenoten het zien. Ze zouden me misschien nog raarder vinden of me uitlachen. Helaas merken mijn klasgenoten me toch niet op. Tijdens handballen, basketballen of met welke activiteit dan ook, word ik altijd als laatste gekozen. Niemand wil met mij omgaan, niemand wil mij in hun groepje hebben. Het voelt alsof ik er niet mag zijn, alsof ik niet goed genoeg ben voor niemand. Dit voelt eenzaam. Tijdens de pauzes zit ik ook altijd alleen. Waarom kan ik nooit ergens bij horen? Ik weet wel waarom, waarschijnlijk omdat ik een mislukkeling ben. Daarom wil niemand met mij omgaan. Ze noemen mij niet voor niks elke dag een mislukkeling. Blijkbaar weten of zien mijn ouders iets wat ik niet kan zien. Ouders hebben toch altijd gelijk, dus waarom dit keer niet? Ik geef mijn ouders gelijk. Misschien moet ik doodgaan, dan ben ik niemand meer tot last. God neem mijn leven weg - ik kan dit niet meer aan.

Aardappeltjes schillen

‘Het voelt alsof ik elke dag leef om men te overtuigen dat ik goed genoeg ben’.

‘Aylin, nu naar beneden komen,’ schreeuwde mijn moeder vanuit de keuken. Mijn hart begon al in mijn keel te kloppen. Ik vreesde dat mijn moeder weer in een slechte bui zat en me pijn zou doen. Gespannen liep ik naar beneden. Ik struikelde bijna over een traptree, omdat ik zo snel mogelijk bij mijn moeder wilde zijn. Mijn moeder werd namelijk nog bozer als ze mij riep en ik, volgens haar niet snel genoeg kwam. Dat wilde ik vermijden.

‘Ja mama,’ zei ik. Het was koud in de keuken en ze had zoals altijd haar dikke, zwarte vest aan. De adrenaline stroomde door mijn lijf. Zo snel dat ik zelfs vergat te ademen.

‘Ik ga je vandaag leren hoe je aardappels moet schillen,’ zei ze. ‘Aangezien je toch een nietsnut bent, kan je misschien wat nuttigs leren.’ Ze pakte een aardappel en deed mij voor hoe ze geschild moesten worden.

‘De schillen moeten dingesneden zijn,’ benadrukte ze een paar keer. Ze legde zes aardappels in het schaalpje en gaf mij het schilmesje. Vervolgens liep ze de keuken uit. Het zweet brak me uit, omdat ik bang was. Bang om iets verkeerd te doen waardoor mijn moeder weer tegen me zou uitvallen. In haar ogen kon ik toch nooit iets goeds doen. Met bezweette handen schildte ik voorzichtig de aardappels. Het aardappelschilmesje gleed een paar keer uit mijn handen. Al vrij snel merkte ik dat ik de aardappelen te dik aan het schillen was. Vluchtig verstopte ik met mijn handen de dikke schillen onderin het schaalpje in de hoop dat mijn moeder het niet zou zien. Na enkele minuten liep mijn moeder weer de keuken binnen. Ze keek mee over mijn schouders en dat maakte me alleen maar nerveuzer. Waar ik al voor vreesde gebeurde ook; ze zag dat ik de aardappelen te dik had geschild. Voordat ik kon reageren, voelde ik een harde klap

op mijn achterhoofd. Uit het schaalpje greep ze geïrriteerd de schillen die ik had verstopt. Een voor een gooide ze het in mijn gezicht. De eerste tranen rolden over mijn wangen.

‘Je kan ook echt niks hè, mislukkeling. Ik heb het je toch uitgelegd hoe je ze moet schillen,’ gromde ze.

‘Zelfs een aardappel schillen kan je niet. Je bent hiervoor zelfs te dom.’ Opnieuw moest ik de aardappelen zo dun mogelijk schillen, maar ondanks de angst voor mijn moeder, lukte het mij niet. Met de minuut werd ik nerveuzer. Hierop sloeg mijn moeder mij nog een keer op mijn achterhoofd. Net zolang totdat ik het wel goed deed. Een kwartier later, toen ze zag dat ik er niks van bakte, gaf ze het op.

‘Mijn fout dat ik je iets probeerde te leren, mislukkeling. Donder snel op naar je kamer.’ Schoorvoetend liep ik de keuken uit en liep naar mijn slaapkamertje. Ik hurkte op een hoekje van mijn matras neer en pakte Moppie tevoorschijn. De woorden van mijn moeder bleven maar in mij hoofd echoën en mij kwelen. Ik griste mijn dagboek onder mijn kussen vandaan. Ook al veranderde er niks aan mijn thuissituatie, het schrijven in mijn dagboek gaf mij een gevoel van opluchting.

De volgende ochtend was ik al vroeg wakker voor een ‘zondag’. Het was pas acht uur. Op zondag was het bij ons de vaste schoonmaak dag - die mijn paniek deden opwellen. Dat betekende dat alle drie verdiepingen van het huis grondig moesten worden schoongemaakt. Mijn moeder zadelde mij al op jonge leeftijd met het werk op. Voor mijn zus gold dit niet, zij ging op zondagen met haar vriendinnen afspreken. Het voelde oneerlijk, maar ik durfde er niks van te zeggen.

Na het ontbijt ging ik met mijn moeder aan de slag. Eerst stofzuigde ik de verdiepingen en daarna maakte mijn moeder een heet sopje klaar voor het dweilen.

‘Ik wil geen strepen op de vloeren zien,’ zei mijn moeder op een barse toon terwijl ze de dweil overhandigde. Met mijn handen

boende ik hardhandig de vloeren. Mijn moeder ging achter mij staan. Ik beet op mijn lip.

‘Ik zie daar nog een kruimel. Achterlijk kind,’ snauwde ze. Er volgde een klap op mijn achterhoofd. Met trillende handen pakte ik de kruimel. Haar mondhoekjes stonden een beetje omhoog gekruld, alsof ze er plezier uithaalde.

‘Stom kind, nu maak je alleen maar meer strepen.’ Ik slaakte een stille, bijna onhoorbare zucht. Pas enkele uren later, toen ik al inmiddels vier keer de vloeren van begin tot eind had gedweild, mocht ik naar mijn kamer. Ik keek naar mijn handen die rood en gerimpeld waren van het urenlang boenen. Even later hoorde ik mijn moeder naar de badkamer gaan. Vervolgens stormde ze mijn kamer binnen en brulde: ‘Wat is dit voor viezigheid in je haarborstel? Vies kind. Ik waarschuw je voor de eerste en laatste keer dat je je haarborstel goed moet schoonmaken. Ik wil geen viezigheid, haren of stof zien.’ Woedend liep ze op mij af en sloeg me met de vlakke kant van de borstel op mijn hoofd.

‘Smerig kind dat je bent,’ zei ze erachteraan en liep nadien uit mijn kamer. Snikkend pakte ik de borstel die op mijn schoot lag en liep naar de badkamer. Onder de hete kraan maakte ik het zorgvuldig schoon. Met mijn vingertoppen pulkte ik nadrukkelijk achterelkaar de kleinste, bijna onzichtbare haartjes eruit. Hier was ik een kwartier mee bezig. Het voelde alsof mijn handen waren verdoofd.

Ik probeer een verklaring te vinden waarom een moeder haar kind kan mishandelen. Als ik naar de ouders van mijn klasgenoten kijk, dan zie ik dat ze liefzijn voor hun kinderen. Ik hunker zo erg naar de liefde en acceptatie van mijn ouders. Waarom krijg ik het niet? Waarom krijgen mijn klasgenoten wel liefde en acceptatie en ik niet? Ben ik echt een mislukkeling, zoals mijn ouders mij noemen?! Ben ik echt een ongelukskind, iemand die nooit geboren moest worden - iemand die alleen een last is voor een ander? Misschien ben ik dat wel, want wat ik ook doe, het

is nooit goed genoeg. Het is nooit perfect, hoe hard ik het ook probeer. Ik kan niks. Ik kan niet eens aardappelen schillen. En al helemaal niet schoonmaken.

Het was inmiddels herfst. In die periode moest ik dagelijks de tuin opknappen van mijn ouders. Een van de taken was onder andere de bladeren bij elkaar opgeven. Soms vond ik het leuk, maar in de meeste gevallen niet. De reden dat ik het niet leuk vond was, omdat ook bij zulke klusjes het in de ogen van mijn moeder perfect moest zijn. Zolang dit niet het geval was, mocht ik niet naar binnen gaan. Zo ook deze keer.

‘Na het ontbijt moet je de bladeren opruimen,’ brulde mijn moeder aan tafel. Ik at gehaast mijn broodje op en liep daarna naar de tuin. Ons tuin was enorm groot; ongeveer vijftig vierkante meter. Voor mijn moeder was de tuin heel erg belangrijk. Ze had het uitermate perfect ingericht. We hadden een wit afdak, die onder mijn raam lag. Onder het afdak lagen zwarte rieten stoelen met rode kussens, die heel goed pasten bij de rodeaccessoires in de tuin. In de andere hoek van de tuin lag een schommelbank. Een vrolijke tuin, zo op het eerste gezicht. Het duurde een uur, maar uiteindelijk was ik klaar met het oprapen van de bladeren. De lucht was inmiddels dichtgetrokken en het begon te regenen. Ik gooide de laatste dingen in de container, terwijl de motregen om mijn omhoog gedraaide gezicht viel. Toen ik de klep van de container openmaakte, rook ik een vreemde geur. Tot mijn verbazing zag ik enkele bierflessen erin liggen. Dit verbaasde mij, want thuis dronk niemand alcohol. Vreemd, dacht ik en haalde mijn schouders op. Met een slecht gevoel in mijn maag liep ik naar binnen. Mijn zus kwam net van de trap aflopen.

‘Ik moest net de bladeren opvegen in de tuin en zag allemaal bierflessen in de container liggen. Weet jij hier wat van af?’ vroeg ik.

‘Geen idee,’ antwoordde ze terug.

‘Ik zal er even naar kijken.’

Ik knikte en liep door naar mijn kamer. Daar pakte ik mijn schoolboeken. Dat was mijn wapen tegen de verveling. Even later hoorde ik mijn vader de trap oplopen. Gespannen luisterde ik naar de voetstappen. Telkens wanneer mijn ouders naar boven kwamen, bereidde ik mij mentaal en fysiek voor. Ik ging dan in de perfecte houding zitten: rechtop en met mijn neus in de schoolboeken. Ik hoopte op die manier dat ze me geen pijn deden.

‘Aylin, hier komen nu!’ hoorde ik op een harde toon mijn vader schreeuwen. Een huivering trok langs mijn ruggengraat en mijn haren zaten overeind. De toon van mijn vader betekende niet veel goeds. Verstijft en gespannen van schrik liep ik naar de slaapkamer van mijn ouders.

‘Ben je nu ook al een verrader geworden?’ gromde mijn vader. ‘Je hebt tegen je zus verteld dat ik alcohol heb gedronken.’ Zijn blik had iets onheilspellends. Van angst begon mijn onderlip te trillen.

‘Nee papa, echt niet. Ik heb alleen verteld dat er bierflessen in de container lagen.’ Met gevulde tranen in mijn ogen, keek ik onderzoekend naar mijn zus. Kom nou voor mij op, smeekte ik in gedachten. Dat deed ze niet. Vanaf de deuropening keek ze mee en verroerde zich niet. Ze negeerde mij compleet. Waarom? Jammerde ik in mezelf. Waarom kon ze niet één keer als een zus voor mij opkomen. Ik beet op mijn lip.

‘Rotkind, van jou gaat er echt niets terechtkomen,’ schreeuwde mijn vader op een nog luidere toon. Ik zag dat hij onder het bed een lange, houten deegroller tevoorschijn haalde. Voordat ik nog een woord kon zeggen, sloeg hij mij heel hard in mijn buik. De pijn was onverdraaglijk. Hierdoor viel ik op de grond neer. Ik zag een kille, lege blik in de ogen van mijn vader. Hij pakte mij stevig bij mijn voeten vast en sloeg vervolgens achterelkaar met de deegroller op mijn voetzolen. Al direct begonnen mijn voeten te tintelen. Toen hij was gestopt met slaan, spuugde hij in mijn gezicht.

‘Oprotten naar je kamer,’ brulde mijn vader. Doordat mijn voeten zeer deden, lukte het mij nauwelijks om op te staan. Het deed zoveel pijn. In een oogwenk keek ik naar mijn zus, want tot op het laatste moment hoopte ik dat ze er iets van zou zeggen. Tevergeefs. In plaats daarvan liep ze naar haar slaapkamer. Hinkelend liep ik naar mijn eigen kamer en plofte neer op mijn bed. Ik rolde mij op in een foetushouding. Ik was zo verdrietig, maar tegelijkertijd ook zo boos op mijn zus. Had ik het maar nooit verteld, jammerde ik. Het was verkeerd van mij geweest om te denken dat ik haar kon vertrouwen. Die dag wist ik het zeker, ik zou nooit een band kunnen opbouwen met mijn zus.

Ik weet niet waarom mijn zus me heeft verklikt, maar het doet me zo veel pijn. De blik in haar ogen toen ik geslagen werd zal ik nooit vergeten. Hoe kan je bloedeigen zus genieten van het feit dat je geslagen wordt? Horen zussen juist geen beste vriendinnen te zijn? Aan elkaar hun diepste geheimen vertellen en voor elkaar opkomen als de ander in het nauw zit? Waarom heb ik niet zo'n band met mijn eigen zus? Waarom kan ik niet zo slim, perfect en mooi zijn zoals mijn zus?

Mijn zus en ik verschilden veel van elkaar. Zij was meer met haar uiterlijk bezig: make-up, jurkjes en vriendjes. Ik was meer het stille - jongensachtige meisje. Die twee verschillen, dat botste heel vaak. Ook botste het tussen ons, omdat mijn zus volgens mijn ouders het slimste meisje was thuis. Volgens hen, kon mijn zus alles perfect doen en had ze een goed stel hersens. Mijn zus genoot met volle teugen van de aandacht. Het interesseerde haar niet of ik wel of niet werd geslagen, noch dat ik slecht werd behandeld. Zolang zij als een prinses door mijn ouders werd behandeld, voelde ze zich niet verplicht om voor mij op te komen. Wanneer ik, in de ogen van mijn zus, iets verkeerd had gedaan, dan vertelde ze dit direct aan mijn ouders terwijl ze wist dat ik

zou worden geslagen of straf zou krijgen. Andersom verklikte ik haar niet als ze dingen deed die niet mochten.

Toen ik een jaar of tien was moest ik een keer mee met mijn zus naar een afspraakje bij haar vriend thuis. Dan kon ze tegen mijn moeder liegen dat ze gewoon met mij naar de speeltuin was gegaan. Thuis mochten we namelijk geen vriendjes hebben van onze ouders. Daar vonden ze ons nog te jong voor. Hierom had mijn zus een stiekeme relatie. Ik moest urenlang bij haar vriend thuis achter de computer zitten, terwijl zij met haar vriend in een andere kamer zat. Aan de ene kant vond ik het wel leuk, want computeren mocht ik niet thuis. Aan de andere kant voelde het niet fijn omdat ik ook iets stiekem deed.

Bij thuiskomst wist mijn moeder dat we ons niet aan de afspraak hadden gehouden. Een vriendin van mijn moeder had ons gezien. Zoals ik al gewend was, kreeg ik ook dit keer de volle laag van mijn moeder.

‘Je hebt je zus beïnvloed, vieze duivel. Jij besmet iedereen met je duivelse praktijken,’ keverde mijn moeder. Ruw aan mijn arm sleurde ze mij mee naar haar slaapkamer.

Ik zag dat mijn moeders hand uitschoot en me in mijn gezicht sloeg. Door de enorme harde klap viel ik op mijn zij. Hulpeloos bleef ik op de grond liggen. Mijn moeder pakte uit haar kast een stiletto. Met volle kracht sloeg ze met de naald van haar hak in mijn rug - precies tussen mijn schouderbladen. Dit herhaalde ze meerdere keren. Langzaam voelde ik mijn bloed over mijn rug op de vloer sijpelen. Pas toen mijn moeder het bloed zag, stopte ze. Ik bleef liggen, ineengezakt, krom, wezenloos. Vervolgens gromde ze dat ik naar mijn kamer moest gaan. Ik probeerde overeind te komen, maar de pijn schoot door heel mijn lichaam. Mijn benen wilden niet lopen. Ik voelde nog een harde trap in mijn zij. Het was mijn moeder.

‘Opstaan en naar je kamer zei ik toch rot kind.’ Gehaast liep ik naar mijn kamer. In de spiegel van mijn kledingkast keek ik naar mijn rug. Ik schrok, want ik zag een klein gat tussen mijn schouderbladen. Verstijft van de schrik ging ik in mijn bed liggen. Ik